

HALKIN

SESI

24 HAZİRAN

1975

200 KURUŞ

11

Tarihi yaratan biricik güç halktır

**AMERİKAN
BOYUNDURUĞUNA
SON!**

**NATO
ve Varşova
Paktları
Dışında
Bağımsız
Bloksuz
Türkiye!**

ÜÇÜNCÜ DÜNYA İLE BİRLİK!

ABD Boyunduruğuna Son! Yaşasın Üçüncü Dünya!

Amerikancı faşist güçler, Türkiye tarihi içindeki en zor günlerini yaşıyorlar. Milliyetçi Cephe iktidarı, gerek dün yada, gerekse yurttaki yalnızlık batağına gömülmektedir.

ABD hükümetinin silah ambargosu kararında ısrar etmesi üzerine, Türkiye hükümeti de artık ikili anlaşmalarla kendini bağımlı saymayacağını ilân etmiş bu lunuyor. Milliyetçi Cephe hükümeti, bu durumda Türkiye'deki ABD üslerinin tabii olacağı ilke ve şartları belirlemek üzere ABD emperyalistlerini görüşmeye çağırılmaktadır.

Görüldüğü gibi Milliyetçi Cephe hükümeti, büyük bir bocalama ve zavallılık içindedir. Kıbrıs'ın işgal edilmesi ve Kıbrıs'ta bir adım bile geri çekilmeme kararı, Türkiye'yi bütün dünyada yalnızlığa düşürmüştür. Bu şartlarda Türkiye'deki işbirlikçi iktidarlar, ABD emperyalistleri ne daha fazla muhtaç durumdadırlar ve iplerini onların eline daha sıkı olarak teslim etmişlerdir. Çünkü Kıbrıs'ın işgalinde ısrar eden bir Türkiye, ABD emperyalistleri dışında dostlar bulamamakta ve ABD emperyalistlerine her zamankinden fazla dayanmak zorunda kalmaktadır. Bu durumda ABD'ye karşı kararlı bir tutum, her şeyden önce Türkiye'nin dünyadaki gerçek dostlarıyla birleşmesi meselesidir.

TÜRKİYE ÜÇÜNCÜ DÜNYADA YER ALMALI

Türkiye'nin dünyadaki gerçek dostları kimlerdir? Yurdumuz ABD emperyalizminin tahakkümü altında yoksul bir ülkedir. Bugün dünyada, Türkiye gibi emperyalizmin tahakkümü veya tehdidi altında olan daha birçok yoksul ülke bulunmaktadır.

İki süper devletin tahakküm ve baskısı altında olan Üçüncü Dünya ülkelerinin menfaatleri ortaktır. Bütün bu ülkeler, iki süper devletin tahakkümünden kurtulmak istiyorlar. Tahakküm ve sömürüye karşı mücadele eden, bağımsızlıklarını kazanmak ve korumak isteyen Üçüncü Dünya ülkelerinin safları hızla güçleniyor. Üçüncü Dünya ülkeleri, çeşitli örgütlerde birleşerek, ülke menfaatlerini savunmakta ve yeni bir dünya düzeninin kurulmasını istemektedirler. Bu eğilim, hem ABD, hem de Sovyet tahakkümü altındaki ülkelerde gelişmektedir. Meselâ petrol üreten Üçüncü Dünya ülkelerinin teşkilatı olan OPEC'in aldığı kararlar, bütün emperyalist dünyayı sarsmaktadır. Birçok Üçüncü Dünya ülkesinin kararlarını 200 mîle çıkarma kararı, özellikle iki süper devlete karşı yeni bir mücadelenin gelişmesine yol açmaktadır. Avrupa, Akdeniz, Basra körfezi ve Hint okyanusundaki ülkeler, iki süper devletin tahakkümlerine her geçen gün daha güçlü olarak karşı çıkmaktadırlar. Bugün dünyada, başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizme karşı mücadelenin temel gücü Üçüncü Dünya'dır.

Türkiye'nin gerçek dostları, emperyalizm karşı ortak menfaatlere sahip olduğu Üçüncü Dünya ülkeleridir. ABD emperyalizminin tahakkümünden kurtulmak için mücadele eden ve sosyal-emperyalistlerin tahakküm emellerine karşı uyanık bir Türkiye'nin yeri, Üçüncü Dünya'dır. ABD emperyalizminin tahakkümünden kurtulma mücadelesinde, desteğini kazanabileceğimiz esas güç, Üçüncü Dünya ülkeleridir. Yurdumuzun menfaatleri, Üçüncü Dünya ile sağlam bir dostluk kurmayı ve dayanışmamızı güçlendirmeyi gerektirmektedir.

AKDENİZ AKDENİZLİLERİNDİR!

Bu amaçla Türkiye, her şeyden önce kardeş Arap ülkelerine ve halklarına dostluk elini uzatmalıdır. Türkiye, bir Orta Doğu ülkesidir. Diğer Orta Doğu ülkeleriyle yurdumuz arasında bir menfaat zıtlığı yoktur. Tam tersine Orta Doğu ülkeleri ve halkları, çok güçlü dostluklara temel olacak ortak menfaatlere sahiptirler.

Zengin petrol kaynaklarına sahip olan Orta Doğu, iki süper devlet arasında şiddetli çatışmalara sahne olmaktadır. ABD emperyalistleri, İsrail saldırganları vasıtasıyla Filistin halkını anayurtlarından sürmüş ve Arap ülkelerinin topraklarını işgal etmiştir. Ecevit'in belirttiği gibi, Türkiye'nin Orta Doğu'da Batının temsilcisi olarak davranması, bölgede kuşku uyandırmaktadır. Türkiye, Orta Doğu'da ABD emperyalizmine jandaralık yapmayı kesinlikle reddetmeli, bu na yol açacak bütün bağlantılarına son vermeli, Filistin ve Arap halklarının haklı davalarını kararlı olarak desteklemelidir. Türkiye, Orta Doğu ve Basra körfezi ülkelerinin iki süper devlete karşı birleşmelerine hizmet eden her çabanın yanında yer almalıdır. Orta Doğu'nun bir barış ve kardeşlik bölgesi haline gelmesi ve Orta Doğu ülkelerindeki devrimlerin gelişmesi için, her şeyden önce iki süper devlet bu bölgeden kovulmalıdır.

Türkiyemiz, aynı zamanda bir Akdeniz ülkesidir. ABD ve Sovyetler Birliği, dünyanın her yerinde olduğu gibi, Akdeniz'de de şiddetli bir çatışma içindedir. Her ikisi de, eski Roma imparatorları ve Mussolini gibi, Akdeniz'e hakim olmak istiyorlar. ABD ve Sovyetler Birliği'nin her ikisinin de Akdeniz'de kıyıları yoktur. Fakat onların savaş filoları ve üsleri, bütün Akdeniz ülkeleri üzerinde tahakküm kurma emellerine hizmet etmektedir. İki süper devlet arasındaki çatışma, özellikle Avrupa'da yoğunlaştığı için, Akdeniz büyük önem taşımaktadır. Savaş kıvılcımlarının bütün Akdeniz'i saran bir yangın haline gelmesini önlemenin tek yolu, iki süper devletin bu radaki varlıklarına son vermektir. Akdeniz ülkeleri arasında bu yöndeki eğilim güçlenmektedir. Akdeniz, Akdenizlilerindir şiarı gittikçe kuvvet kazanmaktadır.

ORTA DOĞU VE AKDENİZ ÜLKELERİYLE BİRLEŞMEDE KİLİT MESELE :

KIBRIS'TAN ASKERLERİ GERİ ÇEKMEK

Doğu Akdeniz'de bulunan Kıbrıs, aynı zamanda Süveyş kanalı ve Basra körfezinin kontrol edilmesi bakımından, iki süper devlet için büyük bir önem taşıyor. Bu sebeple Türkiye'nin hem Orta Doğu hem de Akdeniz ülkeleriyle sağlam dostluk bağları kurması, Kıbrıs'ta izleyeceği anti-emperyalist bir politikadan geçiyor. Kıbrıs'ın Türkiye tarafından işgal edilmesi, bütün Orta Doğu ve Akdeniz ülkelerinin şiddetli tepkilerine yol açmaktadır.

Bu sebeple Türkiye, gerçek dostlarıyla birleşmek ve gerçek düşmanlarına karşı mücadele etmek için, her şeyden önce Kıbrıs'taki askerlerini geri çekmelidir. Bugün halkımızın ve yurdumuzun menfaatlerini kararlı olarak ve cesaretle savunan bir iktidarı yapacağı ilk iş budur. Kıbrıs macerasında ısrar etmek, Kıbrıs devletinin bağımsızlığını çiğnemek, Türkiye'nin daha fazla yalnızlığa batmasından ve felâkete sürüklenmesinden başka bir şeye hizmet etmeyecektir.

Türkiye ve Yunanistan arasındaki düşmanlık, emperyalistlerin işine yaramaktadır. Yunanistan ve Kıbrıs, Türkiye'nin düşmanları değildir. Bu ülkelerle düşmanlık körükleyenler, emperyalist uşakları ve faşistlerdir. Türkiye, Kıbrıs'ın bağımsızlığına ve kendi kaderini tayin hakkına saygı gösterdiğini davranışıyla ispat etmelidir. Yunanistan'la olan ihtilâflar, her iki ülkenin menfaatlerine uygun olarak barış yoluyla çözülmelidir.

NATO VE VARŞOVA PAKTLARI DIŞINDA TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Yeni bir dünya savaşı tehlikesinin arttığı şartlarda, yurdumuzu felâkete sürüklemekten kurtaracak kararlı bir tutum, halkımızın bugün en acil ihtiyacıdır.

Bütün ABD üsleri kaldırılmalı, ABD ile ikili anlaşmalara son verilmeli, Türkiye NATO'dan çıkmalı ve Türkiye'deki ABD askerleri son nefesine kadar yurdumuzdan kovulmalıdır.

Türkiye, NATO ve Varşova paktı blokları dışında bağımsız bir ülke olmalıdır. ABD tahakkümüne son verecek olan yurdumuz, bağımsızlığını Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı korumalı, bu süper devletin yayılma ve tahakküm emellerine karşı uyanık olmalı, yurdumuzda hiç bir yabancı ülkeye üs vermemeli, tek bir yabancı asker Türkiye'ye sokulmamalıdır.

Yurdumuz Batı Avrupa emperyalistleri tarafından da sömürülmektedir. ABD emperyalistlerinin yerini, özellikle Alman emperyalistleri doldurma çabası içindedir. Türkiye, Ortak Pazarın sömürüsüne son vermeli ve bağımsızlığını Avrupa emperyalistlerine karşı da korumalıdır. Bununla beraber, gerek Batı Avrupa, gerekse Doğu Avrupa ülkeleriyle iki süper devletin tahakkümüne karşı mücadelede noktasında ortak mücadele verilmelidir. Çağımızın en büyük sömürücüleri ve zalimleri olan iki süper devlet, Avrupa ülkelerini ve Japonya'yı da pençeleri altında tutma gayretleri içindedirler. Bu durum, iki süper devlete karşı bütün dünya ülkelerinin geniş bir cephesi için elverişli şartlar yaratmaktadır.

NATO ve Varşova paktı dışında yer alan Türkiye, milli savunmasını kendi gücüne dayanarak ve Üçüncü Dünya ülkeleriyle birleşerek en sağlam temeller üzerine oturtmalıdır. Ecevit'in belirttiği gibi, «jeo-politik mevki Türkiye kadar önemli bir ülke, savunma sorunlarını ha fife alamaz». İki süper devlet arasında çatışmanın şiddetlendiği ve savaş ihtimalinin arttığı şartlarda, bağımsız ve tarafsız Türkiye, iki süper devlete karşı birleşebileceği bütün güçlerle birleşmeli, savaşın önlenmesi için iki süper devletin dünyanın her yerinden kovulması mücahedelelerini desteklemeli, kendi milli savunmasını güçlendirmeli, saldırı ve işgale karşı hazırlıklı olmalıdır. Proletaryanın savunduğu ve halkımızın tümünün menfaatini temsil eden dış politikanın ana hatları budur.

Böyle bir politikayı tam anlamıyla gerçekleştirecek biricik güç, proletarya önderliğinde halkın demokratik iktidarıdır. Bununla beraber proleter devrimciler, yurdumuzun bağımsızlığına hizmet eden, emperyalizme karşı olan her olumlu tedbiri var güçleriyle destekliyecektir.

ABD tahakkümüne son! NATO'ya hayır!

ABD üsleri ve ikili anlaşmalar kaldırılmalıdır!

NATO ve Varşova paktları dışında bağımsız ve bloksuz Türkiye!

Türkiye Üçüncü Dünya ülkeleri ve dünya halklarıyla birleşmelidir!

Bütün yabancı askerler Kıbrıs'tan çekilmelidir!

Savaşı önlemek ve savaşa karşı hazırlıklı olmak için, bütün dünya ülkelerinin iki süper devlete karşı ortak cephesi için mücadele edelim!

FABRİKADAN KÖYDEN

BOYKOT

YÜRÜYÜŞ

mücadele

örgütlenme

TÖB - DER'İN OLAĞANÜSTÜ GENEL KURULU

TÖB-DER'in olağanüstü kongresi 22-24 Haziran tarihlerinde yapılacaktır.

TÖB-DER Fatsa şubesi yayınladığı bültende öğretmenlerin acil taleplerini şu şekilde sıralamıştır:

1. Sendika ve grey hakkı.
2. Yöneticilerimizi kendimiz seçelim.
3. Herkese eğitim imkânı.
4. Faşist baskılara son, milli eğitimde faşist ve gerici yuvalar dağıtılsın.
5. Öğretmenlere insanca yaşama hakkı.
6. Emperyalist etkilerden arınmış üretici ve halkçı bir eğitim.

TÖB-DER Gördes şubesi yayınladığı bültende devrimci öğretmenlerin ilkelerini şöyle sıralamıştır:

1. TÖB-DER'in örgütsel bağımsızlığı.
2. Acil taleplerimiz için aktif mücadele.
3. Emperyalizm, faşizm, gericiliğe karşı tüm ilerici öğretmenler, öğrenciler ve emekçi halkla birleşme.
4. Reformculuğa, pasifizme, yığınlaşma, teslimiyetçiliğe, burjuva kuyrukçuluğuna hayır.
5. Geçmiş sünger çekme politikasına hayır.
6. Irkçılığa, şövenizme karşı mücadele.
7. TÖB-DER için de eleştiri özelleştiri.
8. Örgüt içi demokrasi.

7 Haziran 1975 günü toplanan TÖB-DER Gaziantep şubesi genel kuruluna sunulan çalışma raporunda ise şöyle denilmektedir:

«... Genel Merkez, tüm TÖB-DER şubelerinin dergi, gazete, broşür, bülten gibi yayım organı çıkarmalarını yasaklamıştır. ...Şubemiz, Genel Merkezin daha buna benzer birçok anti-demokratik kararları karşısında Güneydoğu Bölgesi TÖB-DER şubeleriyle ilişki kurarak, Genel Merkez yöneticilerine karşı muhalefet oluşturmaktadır.»

ODTÜ ÖĞRENCİLERİNİN ÖRNEK MÜCADELESİ

16 Haziran Pazartesi günü 5 bin kişilik bir forum toplayan ODTÜ öğrencileri, 4.950 öğrencinin oyunu boykotu yeniden başlatma kararı almışlardır. ODTÜ'deki mücadele öğrenci kitlesinin gerçek taleplerini yansıtmış ve kitleyi seferber etmiştir. Bu mücadele gerici, gerici ün-

versite yönetimini geriletmeyi başarmış, onların bölünmesini sağlamıştır. Gençliğin mücadele sine örnekle olan ODTÜ direnişinin 16 Haziran günkü forumunda öğrenciler, disiplin cezalarının siyasal baskı aracı olarak kullanılmaması, jandarmanın üniversiteden tamamiyle çıkması, öğrenim süresinin uzatılarak boykotta kaybedilen sürenin giderilmesi taleplerini ileri sürmüşlerdir.

ÜÇ POLİS DERNEĞİ MC HÜKÜMETİNE KARŞI ÇIKTI

Polis Enstitüsü Yüksek Öğretim Mezunları Derneği, Polis Derneği ve Türkiye Polis Derneği yayınladıkları ortak bildiriye Milliyetçi Cephe hükümetinin kanunsuz tutumunu protesto etmişlerdir. Polis derneklerinin bildirisinde polislerin yapılan eşit olmayan ve haksız muamele kınanmakta Polis Enstitüsü öğrencilerine ve polislere uygulanan siyasal baskının durdurulması istenmektedir.

Bildiriye Gazi Eğitim Enstitüsünde öğrencilere zulmetmeyen polislerin işten el çektilmesi olayına değinilmekte ve Milliyetçi Cephe hükümetinin tutumu teşhir edilmektedir. Bildiri ayrıca hükümetin faşist komandoları ve Erbakan'ın taraftarlarını resmen polis olarak kullanma çabalarını mahkûm etmektedir.

MC HÜKÜMETİNİN KOLTUĞU ALTINDA BESLENEN KOMANDOLAR SALDIRILARINI SÜRDÜRÜYOR

8 Haziran günü Diyarbakır'ın Eğil ilçesinde Belediye Başkanı, kardeşi, Şeref Öcal ve Sedat Öcal adlı faşistlerin başını çektiği 50 - 60 kişilik bir grup İhsan Dirihan adlı devrimciye saldırarak karından bıçaklamışlar, vücudunun muhtelif yerlerinden sopa ve taş darbeleriyle yaralanmışlardır.

Öte yandan, Konya'nın Akşehir ilçesinde Bedrettin Bozbey adlı faşist, Kemal Turan adındaki devrimcinin üzerine saldırıp bıçakla yaralamıştır. Devrimciler faşistleri kovalamışlardır.

Yozgat TÖB-DER ve HALK-EVİ şubeleri ortak bir bildiri yayınlamışlardır. Son zamanlarda Yozgat'da meydana gelen faşist saldırıları protesto etmişlerdir. Bildiriye şöyle denmektedir: «Milliyetçi Cephe Hükümetinin yönetime geçmesiyle ülke çapında yoğunlaşan faşist saldırılar şehrimizde de gün geçtikçe artmaktadır... Kendilerine 'ülküçü' ve 'komando' adını veren ve iktidardan aldığı güçle saldıran faşist zorbalar, son üç gün içerisinde de ilerici gençleri ve işçileri taş ve sopalarla yaralamışlardır. Sermayeden yana güçler ve onların uşakları bağımsızlık ve demokrasi kavgası veren işçileri ve gençleri yıldırım, çıkarlarını sürdürmek amacıyla saldırmaktadırlar... Son üç gündür Müslim Gülay, Ayhan İşik adlı işçiler, Doğan Höke, Soner Turhan, Nusret Başpınar, Hüseyin Yıldırım adlı öğrenciler taş ve sopalarla dövülmüşler. Hüseyin Eveci, Erol Deniz adlı öğrenciler de 20-30 kişilik 'MHP' ve 'MSP'lilerden oluşan saldırganlar tarafından ağır şekilde dövülmüşler, kollarından ve kurgularından ağır şekilde yaralanmışlardır.

Bizler halkımızın giriştiği bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak emperyalizme ve faşizme karşı mücadelemizde önümüze çıkan bu tip saldırılardan yılmayacağımızı, özellikle artan faşist saldırılarla bileneceğimizi halkımıza duyuruyoruz. Halktan başka hiçbir güç tanımıyoruz.»

Son olarak 15 Haziran günü İstanbul'da, Emir Ünal adlı devrimci genç, faşist komandoların silahlı saldırısına uğramış ve ağır yaralanarak hastaneye kaldırılmıştır.

SİSAN İŞÇİLERİ DİYOR Kİ: İŞTEN ATILMALAR DURDURULMALIDIR! YAŞASIN SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜ!

Sisan'daki baskı ve kanunsuzlukları dergimizde duyurduğumuz patronu telaşlandırdı. Patron kanunsuzlukları örtbas etmeye çalıştı. İşçilere üzerine okutmadığı bir kâğıdı, «Size zam veriyorum» diye imzaladı. Bu kâğıtta, «12 saat çalışmayı gönlümle istiyorum» diye yazıyordu. Ardından 25 arkadaşımız işten atıldı. Yerlerine sigortasız çalışan yeni işçiler alındı.

Biz Sisan işçileri birlik olup sendikalaşmaya karar verdik. Patron çalışmalarımızı adam Adem Çolak vasıtasıyla haber aldı. 13 Haziran günü 8 öncü arkadaşımız işten atıldı. Adem Çolak da bizim gibi bir işçi, ama patron uşağı. Bu uşak daha önce bizimle birlik olduğunu söyleyip işimize girmişti. Arkadaşlar işten atılırken, ustanın yanına oturarak onlarla alay etmeye kalktı. İşçiler bu hainin üzerine yürüdüler. Hain kaçarak, kendi

Revizyonist gençlik ağaları yıkılacaktır !

AYÖD'ün yönetimine çöreklenmiş revizyonist gençlik ağalarının gençlik üzerinde ta hakkım kurmak ve gençliği devrimci fikirlerden uzaklaştırmak amacıyla yürüttükleri proleter devrimcileri karalama kampanyası, birçok devrimci ve dürüst insan tarafından tepkiyle karşılanmaktadır. Devrimci Gençlik Birliği (DGB) AYÖD yöneticilerinin bu iftira kampanyasına karşı bir cevap yayınlamış ve gerçekleri şöyle açıklamıştır:

Yapılan toplantıda onlar, şu iftiralarla medet umarak, geçmiş mücadeleler içinde yer almamış olan bu günkü gençliğin kafasını bulandırmaya çalıştılar. Bunların yıllardır gerçeğe dayanmayan bu olaylarla bir kişiyi, bir hareketi karalamaya çalışmaları düşündürücüdür. Bu olayları tek tek ele alalım;

«— FKF'nin başkanlığını Doğu Perinçek hile ile ele geçirdi ve TİP'in desteğini aldı.

«Bir kere Doğu Perinçek arkadaş o dönem de TİP'in parlamenterist ve pasifist çizgisine muhalif olan bütün devrimcilerin ortak adayıydı. Bu muhalefet «tartışmada hoşgörülü, eylemde birlik» şiarıyla mücadele yürüttü ve seçimleri kazandı. Ayrıca Doğu Perinçek TİP'le uzlaşıyordu da niye yönetimden TİP'iler tarafından indirildi. Çünkü TİP'e rağmen devrimci bir siyaset izledi.»

Bildiriye ayrıca AYÖD yöneticilerinin revizyonist görüşleri eleştirilmekte ve şöyle denmektedir:

«Kendileri uzun uzun emperyalizmin üçüncü bunalım döneminde artık yeni bir dünya savaşı tehlikesi olmadığından söz ettiler. Kamboçya ve Vietnam'daki zaferlerin kazanılmasında en önemli etkenin sosyalist yardım ve «yumuşama» politikası olduğunu iddia ettiler. Halkın kendi gücüne güvenme ilkesini hiçe saydıklarını ve halk kitlelerinin mücadelesini küçümsediklerini böylece göstermiş oldular.

«Buna karşılık, dünyada varolan bir «Üçüncü Dünya Savaşı» tehlikesine karşı bugün halkımızın ve bütün dünya halklarının uyanıklığını sağlamak gerektiğini, bunun tarihi sorumluluğunun devrimciler üzerinde olduğunu ve bugün savaşın kaynağının iki süper devlet, ABD ve Sovyetler olduğunu söyleyen arkadaş zorla susturuldu ve elinden mikrofon alındı.

«TSİP de Sovyetlerin çıkarlarını büyük bir titizlikle savunuyor. Dünyada sosyal-emperyalizmi teşhir eden ve sosyal-emperyalistlerin çıkarlarını baltalayan Marksist-Leninist hareketlere «uluslararası provokasyon örgütleri» damgasını yapıştırmaktan kaçınmıyor. AYÖD yöneticilerinin bu tutumuyla «Dergide Sovyet Sosyal — emperyalizmi diye yazdırmayız» diye Gaziantep DGB'ye saldıran TSİP'ilerin tavır arasında ne fark var? Onlar bu tutumlarıyla tam da savundukları ülkenin hegemonyacı siyasetini uyguluyorlar. «Azınlığın çoğunluğa kayıtsız şartsız tabii olması» şeklinde açıkladıkları politikaları ile «güçlü devletler, küçük devletlere hükmetmelidir» politikasının hiç bir farkı yok.»

HZ. İSA TUTUMUNA HAYIR !

«Meydan Zorbalarına Kalmaz» - Oktay Akbal
«Güvercin uçurduksa İsa olmadık»

CHP Genel Başkanı bu sözü söyledikten sonra «Bu kabadayılığa son vereceğiz» diye kürsüden inmiş, Başbuğcu gençlere doğru yürümüştür. On bin kişi karşısında yirmi - otuz kabadayı kurtuluşu kaçmakta bulmuşlardır. Dikkat edin olaya Ecevit önce kolluk güçlerine sesleniyor. «On kişi, on bin kişiyi susturamaz. Siz onları dağıtmazsanız, ben dağıtırım» diyor. Bakıyor ki orda bulunan Emniyet Müdürü seyirci kalıyor. Başbuğcuların kabadayılığına, polis görevlileri bir şey yapmıyor, o zaman eyleme geçmek gerektiğini duyuyor Ecevit..

... Amasya'da geçen bu olay..

Cumhuriyet gazetesi 18 Haziran 1975

ni ustayla patronun kucağına atıldı. Patron ona şöyle dedi: «Sen korkma, biz seni koruruz.» İşçi arkadaşlar, «Biz bunun hesabını Adem Çolak'tan er geç soracağız» dediler. Şimdi bu hain korkusundan Kâğıthane'ye inemi-

yor, kahvelere çıkamıyor. Yapığı alçaklığı duyan bütün Kâğıthane halkı, ihbarıdan nefret ediyor.

Patron korkusundan bir müddet fabrikaya gelemedi. Avukat olarak yolladığı adamı, işçiler

Üretim Araçlarından Yoksun Bırakılmış Sovyet İşçi Sınıfı

Sovyetler Birliği'nde devlet iktidarının yozlaşması, proletarya diktatörlüğünün iç ve dış görevlerinin değiştirilmesi, sosyalist mülkiyetin tasfiyesi ve sosyalist üretim ilişkilerinin bozulması, Sovyet toplumunun sınıf yapısının değişmesi ve yeni revizyonist burjuvazinin yaratılması: İşte Sovyet işçi sınıfını ülke yönetiminden uzaklaştıran ve onu sömürülen bir sınıf haline getiren olgular bunlardır.

Venjamin Toçi ve Keço Kapetani adında iki Arnavutluk Halk Cumhuriyeti İktisat çısının «Bugünkü Arnavutluk» dergisinde (Yıl 1973, sayı: 4) çıkan yazısını saltarak yayınlıyoruz. Ara başlıkları Halkın Sesi tarafından konmuştur.

Revizyonist Kruşçev külgünün büyük ihanetinin, devrimci teoriyi ve pratiği ve sosyalist inşayı tamamen terketmelerinin sonucu olarak, Sovyetler Birliği özel tipte bir burjuva devletine döndü. O dünya hegemon yası kurmak amacıyla diğer kapitalist devletlerle rekabet ederek ve yayılma siyaseti izleyerek kendine nüfuz alanları sağlamaya çalışan emperyalist bir devlet haline geldi. Gittide

derinleşen bu karşı - devrimci süreçta sosyalist üst yapının, partinin ve proletarya diktatörlüğünün burjuvalaşarak yozlaşmasıyla, bu kurum ve kadroların bürokratlaşmasıyla başladığı bilinmektedir.

Kruşçev revizyonistleri, proleter devrimine ve sosyalizmin inşasına ilişkin Marksist - Leninist teoriyi tahrid ettiler, böylelikle büyük bir ideolojik kargaşalık yarattılar ve burjuva ideolojisi ile reformist ideoloji karşısında işçi sınıfını silâhsız bıraktılar. Siyasi, toplumsal ve iktisadi alanlarda ki karşı-devrim için bir başlangıç teşkil eden ideolojik karşı-devrimin yolu nu açtılar. «Kruşçev usulü barış için de bir arada yaşama», «sosyalizme» barışçı yoldan geçiş, «hattâ proletarya partisi olmayan bir parti yönetiminde sosyalizme geçiş», kapitalizmle «ekonomik rekabet» yoluyla devrimin ve sosyalizmin ihraç edilmesi, «bütün halkın devleti» vs. İşte, bu karşı devrimin bayrağı haline gelen slogan lar bunlardı (...)

Sovyet İşçi Sınıfının İktidardan Uzaklaştırılması

Sovyet rejiminin burjuvalaşarak yozlaşmasıyla, Sovyet işçi sınıfı yönetici ve üstün sınıf olarak yüklenildiği tarihi görevinden mahrum bırakıldı. O artık sadece üretken bir güçtür ve durumu, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının durumuna benzetilmektedir. (...)

İlk önce ve en başta, Sovyet işçi sınıfı devrimci ideolojiden mahrum bırakılmış, ideolojik bakımdan silâhsızlandırılmıştır. Artık ülkenin toplumsal hayatını, ideolojik bakımdan yönetmemektedir. Revizyonistlerin, partilerinin 24. kongresinde ve siyasi ve toplumsal hayatlarının başka alanlarında, Marksizm - Leninizmin «gelismesinden», «zenginleşmesinden» ve «yaratıcı bir şekilde uygulanmasından» söz etmeleri, katıksız bir demagogiden ibarettir. Revizyonistler, komünist partisinin ideolojik, siyasi ve örgütsel temellerini ters yüz etmişlerdir. Bunun sonucunda işçi sınıfı, kendi ideolojisinden ve öncü müfrezesi olan gerçek komünist partisinden mahrum bırakılmıştır. Revizyonist parti, burjuvaların ve yozlaşmış unsurların, işçi sınıfı aristokrasisinin, bürokratların ve teknokratların sığınağı haline gelmiştir. Sovyet modern revizyonistlerinin, partilerinin 24. kongresinde açıkladıklarına göre, parti üyelerinin yüzde 44.8'ini memurlar oluşturmaktadır; ülkede ki toplam emekçi sayısının yüzde 58'ini teşkil eden işçilerin parti içindeki oranı ise, sadece yüzde 40,1'dir. Bölge ve şehir parti komitelerindeki üyelerin ve yedek üyelerin, yani partinin tabanındaki üyelerin yüzde 40,1 işçi ve köylüdür. Demek ki bu üyelerin yüzde 60'ını memurlar oluşturmuyor. Bu rakamlar, revizyonist partinin işçi sınıfının gerçek partis olmadığını ve bu partinin gerçekte memurların, aydınların, bürokratların partis olduğunu ispatlamaktadır.

Parti içinde, iktidardaki seçkin

burjuvaların hükmü geçmekle beraber Sovyet revizyonistleri partilerine bir «işçi» görünümü vermek amacıyla saf larında nisbeten fazla sayıda işçi ve köylüyü muhafaza ediyorlar. Öte yandan, parti içindeki işçi sayısını ih tiyatla ele almak gerekir, zira bu işçilerin bir kısmı aristokratlaşmıştır ve ne işçi sınıfını, ne de onun gerçek ideolojik, siyasi, toplumsal ve iktisadi çıkarlarını temsil etmemektedirler.

Sovyet revizyonistleri, demagogilerine ve kandırma siyasetlerine hizmet ettiği için «komünist parti» ismini hâlâ kullanıyorlar. Fakat Marksist - Leninist bir partinin gerçek niteliğini tayin eden, herhalde onun ismi değildir. Onun tabiatını belirleyen şey, bu partinin gerçekleştireceğini öne sürdüğü görevlerdir, uğrunda mücadele ettiği ideolojidir, izlediği iç ve dış siyaset, sosyal bileşimi, toplumda ve ülkenin iktisadi ve toplumsal hayatını yönetme sisteminin bütünü içerisinde işgal ettiği yerdir.

İşçi sınıfının ülke hayatının yönetiminden uzaklaşması, büyük ölçüde, devlet iktidarının yozlaşmasında, proletarya diktatörlüğünün içte ve dışta yüklenildiği görevlerin ve sınıf bileşiminin değişmesinde kendini gösteriyor. Sovyet revizyonistleri sözlüme bütün halkın devleti tezini tantanalı bir şekilde ortaya attılar. Gerçekte ise, gerek içte ve gerekse dışta varolan güçler arasındaki ilişkiler açısından bakıldığında, bu bir ütopyadan (haya) ülkesinden) ibarettir. Tarihi bir kategori olarak devlet, iktidardaki sınıfın diktatörlüğünden başka bir şey olamaz. Burjuva devleti, tekelci büyük burjuvazinin diktatörlüğüdür. Sosyalist devlet proletarya diktatörlüğüdür, işçi sınıfının diktatörlüğüdür. Marksizm - Leninizmin öğretilerine göre bu devlet, «bütün halkın devleti» haline dönüşmeksizin yokolup gidecektir. O, bizzat sınıfların kendileri yok olduğunda ve komünizm bütün dünyada zafer kazandığında yokolacaktır.

Sovyetler Birliği'nde devlet iktidarı, gerçekte revizyonist burjuvazinin, işçi sınıfından ve emekçi halkın menfaatlerinden kopmuş bürokratların ve teknokratların ayrıcalıklı unsurlarının elindedir. İşte devlet cihazının süsüz bir şekilde genişlemesi ve kurulumların «putlaştırılması», onların her hareketinin körükörüne tasvip edilmesi için elverişli bir zemin yaratmış olan şey budur. Sovyet devleti yavaş yavaş proleter niteliğini kaybetmiş tir ve yüklenildiği iç ve dış görevler açısından olduğu kadar, sınıf bileşimi açısından da bu niteliğini kaybetmeye devam etmektedir.

Sovyet işçi sınıfı, devlet yönetiminden maddi olarak da uzaklaştırılmıştır. Resmî istatistiklere göre, Sovyetler Birliği Yüksek Sovyetindeki memur ve aydınların sayısı, işçilerin ve kolhoz mensuplarının sayısından yüzde 8 fazladır (Bak: «SSSR i zarubejnie stroni posle pobedi velikoj socialisticeskoj revolucij», Statisticeskij zbornik, Moskova 1970)

İster seçim, ister tayin yoluyla belirlenen revizyonist devlet organlarında bürokratlar, memurlar ve aydınlar mutlak çoğunluğu teşkil ediyorlar. Kendi isteklerini, hazırladıkları kanunları ve yönetmelikleri yasama organlarına zorla kabul ettirenler, sınırsız yetki sahibi olan bu insanlardır. Onlar, kendi sahte sosyalist demokrasişlerinin tantanalı bir şekilde reklamı

**Sovyetler Birliği'nde
Kapitalizme
Geri dönüş**

5

ni yaparken, bir yandan da emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerini ayaklar altına alıyorlar. Herkes bilmektedir ki, emekçi kitleler ve sözlüme seçimine işbaşına gelmiş organlar, ne iç ve dış işlere ilişkin siyasetin ve tutumların tesbitine, ne kanunların ve yönetmeliklerin hazırlanmasına ve ne de bunların uygulanmasına katılmamaktadırlar. Bütün bunlar, iktidardaki kligin dar çevresi içinde karara bağlanmakta ve işçi sınıfı ile emekçiler oldu bittilerle karşı karşıya kalmaktadırlar.

Üstelik yasama organları, yürütme organlarının, bürokratlaşmış ve burjuvalaşmış bu cihazın etkin denetimini el tındırdılar. Bürokrasinin her türlü denetimden uzak olarak Sovyetler Birliği'ndeki kadar büyük yetkileri kendi elinde topladığı bir ülkeye dünyada ender rastlanır. Bu ülkede bürokrasi sadece ideolojik tekelci değil, fakat siyasi ve iktisadi iktidarı da kendi eline almıştır. Bürokrasi ve bürokratiklik sistemleştirilmiş, bir düşünce, eylem ve hayat tarzı haline getirilmiştir. Bürokratik rejim makinası her kademedeki işçi sınıfını ve emekçi kitleleri sömürmekte, onlar üzerinde iktisadi ve siyasi şiddet uygulamaktadır; bu makina, tabii kaynakların ve emeğin rasyonel bir şekilde değerlendirilmesini engelleyici hale gelmiştir.

Yeni Tipte

Kapitalist Devlet Mülkiyeti

Partinin ve Sovyet devletinin burjuvalaşarak yozlaşması, kaçınılmaz olarak, üretim ilişkilerinin temel unsuru olan üretim araçları mülkiyetinin yozlaşmasını da beraberinde getirmiştir. Enver Hoca yoldaş, Arnavutluk Emek Partisi Altıncı Kongresinde, bu meseleyle ilgili olarak şöyle dedi: «Partinin ve devletin niteliğinin değişmesi, siyasi ve ideolojik üst yapıdaki karşı-devrimci dönüşüm, kaçınılmaz olarak sosyalizmin iktisadi temelinin de değişmesine yol açar. Kruşçevçilerin Marksizm düşmanı ideolojik anlayışlarına uygun olarak yaptıkları iktisadi reformlar, üretim ilişkilerinde esaslı değişikliklere yol açtı.»

Başlıca üretim araçlarının işçi sınıfının elinden alınmış olması, sosyalist mülkiyetin tasfiyesi ve sosyalist üretim ilişkilerinin yozlaşması olgusu, süphesiz, işçi sınıfının devletin yönetiminden daha uzaklaştırıldığının en açık delilidir. Üst yapının yozlaşması elbette iktisadi temelini de yozlaşmasına yol açacaktır. Yozlaşmış üst yapıya, her ne pahasına olursa olsun, yozlaşmış bir alt yapı gerekliydi. Sosyalist mülkiyete açılan açığa karşı çıkmaları pek kolay olmadıktan, modern revizyonistler bu konuda demagogilere sığınmışlardır ve sığınmaktadırlar.

Sovyet revizyonistleri, uyguladıkları iktisadi reformlarla, sosyalist geçmişin mirası olan bütün mülkiyet ve idare sisteminin özünü değiştirdiler. Bu sistemin konusu olan işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin dolaysız temsilcisi sosyalist devleti değiştirdiler. Bu mülkiyet, tedricen yeni revizyonist burjuvazinin eline geçti.

Siyasi, İktisadi, tarihi ve psikolo

BİR OKUYUCU MEKTUBU

DOĞRU ÇİZGİ HALKTA GÜVEN YARATİYOR

Devrimci bir dergi olarak çıkışından bu yana aralıksız izliyoruz. HALKIN SESİ'ni. Devrimci mücadelemizde bizlere gerçek işçi tutan tek yayın organı olan HALKIN SESİ'ne olumlu eleştirilerde bulunmak istiyorum.

HALKIN SESİ, Ulukışla çevresinde son günlerde daha olumlu bir atılımla işçiler ve köylüler arasında en çok okunan bir dergi duruma geldi. Bu atılımda, derginin doğru çizgisinin ortaya çıkmasının payı büyük oldu. Şöyle ki; oportünist ve revizyonistler arasında Rusya'daki sosyal emperyalist rejime derginizde yöneltilen eleştiriler büyük kızgınlık yaratıyor. Oysa köylerde ve işyerlerinde ise bu tutumunuz beğeniliyor, yapılan mücadelenin halka, tüm emekçilere dayandırılması, devrimcilerin güveninin ezilen halkların bilinci olduğu şeklindeki yazılarınız yine halk arasında sevinç yaratıyor. «Demek ki bize güvenilmesi gerekiyor» deniyor ve dergiye, devrim güven çoğalıyor.

Rusya'daki bugünkü yönetimi eleştirirken Lenin dönemiyle karşılaştırarak eleştirmenizin daha doğru olacağı kanaatindeyim. Lenin'in sosyalist devrim mücadelesine, Stalin'in revizyonizme karşı yönetimine de yer vermelsiniz. Ayrıca en önemlisi de, işyerleri ve köylülerdeki güncel haberlerle işçilerin ve köylülerin yazılarına daha çok yer verilmesi gerekmektedir. Aşık şiirlerine daha çok yer verilmesi gerekmektedir. Resimler de çoğaltılsa daha etkili olur.

Bir Devrimci Öğretmen
Ulukışla/NİĞDE

Türkiye'de Millî Mesele

Özünde Köylü Meselesidir «4»

Aşağıda, 8. sayıda başlamış olan Millî Mesele hakkındaki yazının devamını okuyacaksınız.

BURJUVA ÖNDERLİĞİ MİLLİ MESELENİN ÇÖZÜMÜNDE İFLAS ETMİŞTİR

Millî boyunduruğun kırılmasında burjuvazinin de bir çözüm yolu vardır. Ezilen milletin burjuvazisi, meseleyi millî hareket bayrağını açarak çözmek isteyecektir. Ezilen milletin burjuvazisi ve toprak ağaları, emperyalizme karşı mücadele ve feodalizmin tasfiyesi meselesini örtbas etmeye çalışacak, sınıf farklarını uzlaştırmaya tezlerini geliştirecek ve meseleyi yalnız Türk hakim sınıflarıyla mücadele açısından koyacaktır. Buna bağlı olarak ezilen milletin burjuvazisi, halkların devrim için birleşmesini değil, milletlerin savaşı tezlerini savunacaktır.

Ezilen milletin burjuvazi önderliğinde bir millî devlet kurması da mümkün-

dür. Tarihi şartlar, böyle bir gelişmeye de yol açabilir. Yaşadığımız Emperyalizm ve Proletarya Devrimi Çağında burjuvazi önderliğinde bir çözüm ne gibi sonuçlar getirecektir?

1. Bu yolla kurulan bir millî devlet, emperyalizme bağımlı bir duruma düşecektir. Proletarya önderliğinde kurulmayan millî devletler, sosyalizme geçme yolunda ilerlemediği için, ülke emperyalizmin yarı-sömürgesi olmaktan kurtulamıyacaktır. Ezilen milletlerin burjuvazileri, emperyalizmle işbirliği etmekte ve kendi ülkesinin halkını emperyalizmle birlikte sömürmektedirler. Bu sebeple çağımızda millî mesele, burjuvazi önderliğinde köklü bir şekilde çözülemez. Bunun sayısız örneği vardır. Burjuva önderliğinde sömürge olmaktan kurtulan veya millî bir devlet kuran milletler çok geçmeden emperyalizmin şu veya bu ölçüde sömürsü altına girmektedirler. Uzağa gitmemize gerek yok. Türkiye de aynı tecrübeyi yaşamıştır. Millî Kurtuluş Savaşımızı burjuvazi önderliğinde verdiğimiz içindir ki, Türkiye emperyalizmin yarı - sömürgesi olmaktan kurtulamamıştır ve bu günün

önümüzde gene emperyalizmin hakimiyetinden kurtulma meselesi durmaktadır.

2. Burjuvazi, çağımızda devrimci baturutunu tüketmiştir. Geri ülkelerin burjuvazisinin büyük kısmı, emperyalizmle birleşmekte ve ülkenin geri yapısını korumaktadır. Geri ülkelerin işbirlikçi burjuvazisi, feodal ve yarı-feodal kalıntıları tasfiye etmemekte, tam tersine onlarla uzlaşmaktadır. Bu sebeple burjuva hakimiyeti, aynı zamanda köylülüğün orta çağ kalıntılarının baskısı altında ezilmeye devam etmesi demektir. Oysa millî gelişme feodalizmin tasfiyesi ile gerçekleşir. Feodal parçalanma, seyhlik ve aşiret bağları milleti böler, millî gelişmeyi önler. Burjuva önderliği, bu açıdan da millî mesele yi kökünden çözemez.

3. Burjuva önderliğinde kurulacak bir millî devlet, kendi ülkesindeki millî azınlıkları ezer. Bugün milletler içiçe yaşamaktadır. Sınırları nasıl çizerseniz çizin, her ülkede mutlaka millî azınlıklar kalmaktadır. Bugün dünyada içinde millî azınlık veya farklı bir millet yaşamayan hemen hiç bir ülke yoktur. Burjuvazinin hakim olduğu bütün ülkelerde, o ülkenin demokratik gelişme seviyesine göre, millî baskı ve millî eşitsizlik yaşamaktadır. Türkiye'de de kurtuluş savaşından sonra burjuva iktidarı, Kürt milletine ağır millî baskılar uygulamış, hattâ katliamlara dahi girişmiştir. Özellikle geri bir toplum yapısına sahip olan ülkelerde azınlık milletler üzerindeki baskılar daha da ağır olmaktadır. Toprak ağalarının ve burjuvazinin hakimiyeti, sovenizmin, millî ihtilâfların, millî zulmün varlığı ile özdeşdir. Burjuva önderliği bu açıdan da millî meseleyi kökünden çözemez, yeni millî baskılara ve eşitsizliklere yol açar.

4. Burjuva önderliğindeki bir millî devlet, komşularına karşı yayılma emelleri besler, toprak ilhakları peşinde koşar ve bunun fırsatını kollar. Bu sebeple burjuva millî devletleri, milletlerin barış içinde bir arada yaşamalarını getirmez. Tam tersine, komşu ülkelerle yeni boğazlaşmaları, millî düşmanlıkları ve savaşları getirir. Bugün dünyanın birçok yerinde küçük milletler arasındaki bölgesel savaşlar, hep doymak bilmeyen burjuva ilhaklarının milletlerin başına açtıkları belâlar değil midir? Gene uzağa gitmeyelim. Türkiye ve Yunanistan arasındaki çatışma ve Kıbrıs meselesi, emperyalistlerle işbirliği eden iki ülke burjuvazisinin eseri değil midir?

İşte bütün bu sebeplerle, Stalin'in belirttiği gibi, «Burjuva toplumu, millî meselelerin çözümünde tamamiyle iflâs etmiştir.» (Stalin Millî Meselede Partinin Önündeki Görevler Üzerine, Eserler (Almanca) cilt 5, s. 13-25)

PROLETARYA BEYLERİN VE MOLLALARIN ÖNDERLİĞİNE SEYİRCİ KALABİLİR Mİ?

Görüldüğü gibi, tezler, burjuva önderliği ve proletarya önderliği meselesine gelip dayanmaktadır. Burada özellikle geniş Kürt köylü kitleleri önemli bir rol oynayacaktır. Kürtler de, Türkler gibi bir köylü millettir. Hattâ toplumsal gerilik sebebiyle Doğu bölgesinde köylülük daha da yüksek bir orandadır. Bu bölgede köylülüğün oranı yüzde 73'ü bulmaktadır.

Sonuç olarak, Kürtler üzerindeki millî boyunduruğun çözümünü diğer şartları bir kenara bırakırsak, geniş Kürt köylü kitlelerinin tutumu tayin edecektir. Kürt köylüleri, Kürt burjuvazisini ve ağaları-

BİR OKUYUCU MEKTUBU

“HÜRRIYET YAN NEMAN”

Önce şu noktayı belirtelim. Bu meseleyi ele almada geç bile kaldınız. Barzani önderliğinin yenilgisi bütün dünyada ve aynı zamanda Türkiye'de konuşulan bir mesele haline geldiği ilk günlerde ele alınsaydı daha çok etkili olacaktı.

Barzani önderliğinin yenilgisi, onu yanlış değerlendirenler üzerinde yılmak ve umutsuzluk yarattı. Oysa yenilgiye uğrayan gerici feodal önderliktir. Ağalar, seyhler ve aşiret reisleri Kürt halkına bir daha felâket getirdiler. Kürt halkı, ağalarının, seyhlerinin ihanetine ve uğradığı katliamlara rağmen mücadeleye devam ediyor. Sonuna kadar da edeceğiz. Ya bizim kökümüzü kazırılar, ya da biz zulmü yok ederiz. HÜRRIYET YAN NEMAN!

Barzani, Irak'ta hep ağalara ve seyhlere dayandı. Verilen mücadele hep bunların çıkarlarına hizmet etti. Ağaların, seyhlerin çıkarlarıyla halkın çıkarları bir değildir. Onlar esas olarak kendi çıkarları için mücadele ettiklerinden her zaman halka ihanet ederler. Kendi düşmanlarıyla bile anlaşabilirler. Geçmişteki isyanlarımız bunun örnekleriyle doludur. Irak'ta Barzani önderliğindeki ağalar da yenilgi başlayınca İran'a kaçarak Kürt halkını yalnız bıraktılar. İçlerinden Irak rejimiyle anlaşanlar dahi oldu. Böyle bir önderliği olan mücadele başarıya ulaşamaz. Başarıya ulaşsa bile düzen, ağaların seyhlerin düzeni olur. Emekçi halk gene kurtulamaz. Kürt milletinin kurtuluşu halkın çıkarlarına göre hareket eden devrimci bir önderlikle olabilir.

Barzani önderliği gerici bir önderlik olduğu için, gerici ve emperyalist ülkelere dayandı. Arap halkının desteğini kazanamadı. Bugün Türkiye'de de Kürtlerin ve Türklerin ayrı ayrı örgütlenmesini, ayrı ayrı mücadele vermesini isteyenler var. Bunlar şimdiye kadar Barzani'yi destekliyorlardı. Barzani önderliğinin yenilgisi bunlara ders olmalıdır. Kürt halkının mücadelesini diğer halkların mücadelesinden ayırmak zararlıdır. Bugün Türkiye'de halkın verdiği mücadeleye Kürt ve Türk hakim sınıfları beraber karşı çıkıyorlar. Kürt ve Türk işçi ve köylüleri için mücadelelerini birleştirmesinler? Türk ve Kürt emekçilerini birbirinden ayırmak hakim sınıfların istediği bir şeydir. Düşman aynı olduğuna göre, iki kardeş halk birleşelim. Kürt ağaları ve bur-

juvaları bu birleşmenin karşısındadırlar. Onun için Kürt milliyetinden devrimciler ve köylüler olarak kendi ağalarımıza karşı mücadele etmeliyiz. Irak'taki yenilginin nedenlerinden biri Barzani'nin Kürt ve Arap halklarının birleşmesinin önüne engel olarak çıkmıştı.

Irak'ta Barzani önderliğindeki hareket ile Vietnam ve Kamboçya'da verilen mücadeleleri karşılaştıralım. Vietnam ve Kamboçya'daki mücadeleler, anti - emperyalist dünya halklarının desteğini kazandığı halde, Barzani önderliği bu desteği kazanamadı. Kazanamadı çünkü Barzani önderliği bütün dünya halklarının nefret ettiği ABD emperyalistlerine ve İran gericilerine dayanıyordu. Halbuki bütün emperyalistler ezilen halkların düşmanlarıdır. Sovyet Sosyal emperyalistleri de Irak'ta Kürt halkının katliamını, bizzat planladılar. Onlar, katliamın baş sorumlularıdır.

Şu noktayı, bir daha belirtelim. Yenilen, Barzani'nin feodal - işbirlikçi önderliğidir. Barzani'nin ettiği gibi Kürt halkının mücadelesi ölmedi ve ölmeyecek. Bize düşen görev, Barzani önderliğinin yenilgisinden gerekli dersleri çıkarmaktır.

Ezilen tüm anti - emperyalist halklarla birleşmeliyiz. Türk, Arap ve İran halklarıyla ortak mücadele vermeliyiz. Kürt ağalarının ve beylerinin önderliğine karşı çıkmalıyız. Ağalardan, aşiret beylerinden, seyhlerden ve onların gerici nüfuzundan korkmayalım. Sınıf mücadelesini ve halkların birliğini reddeden soven fikirlerle teslim olmayalım. Bu gerici fikirlerle mücadele edelim.

Biz tarih boyunca nice istilâcılara karşı mücadele ettik. Perslere, Romalılara, Araplara, Moğollara, Selçuklulara, Osmanlılara, Bizanslılara, eski çarların Rusyasına, İngilizlere ve diğerlerine karşı boyun eğmedik. Nice zalim ağamızı, boyumuzu yere çaldık. Tarihimiz kahramanlık destanlarıyla dolu. Halkımız zafer gücü yenilmezdir. Bunu Marksizm - Leninizm ile silâhlandırdığımız gün, zafer bizimdir. Kürt halkının ve kardeş halklarının.

Yaşasın Kürt halkının devrimci mücadelesi!

Yaşasın halkların devrimci birliği!
Kahro'sun iki süper devlet!

Şehnaz Genç/Diyarbakır

«Uyarı Direnişleri» MC İktidarını Hedef Almalı ve Bütün Yurda Yayılmalı

16 Haziranda yetmiş bin işçinin İzmir'de yaptıkları grev, işçi sınıfımızın gücünü bir kere daha ortaya koydu. İzmir'de hayat sekiz saat için durdu. Türk — İş böyle bir direnişi örgütlemek ve uygulamakla olumlu bir iş yaptı. İşçi sınıfımız, bu greviyle faşist iktidara karşı güçlü bir mücadele verdi. Faşizmi yıkacak esas gücün emekçi yığınları olduğunu gösterdi. Üretim ve önemli hizmetlerin büyük bir şehirde geniş ölçüde durması, faşist Milliyetçi Cephe iktidarı ve hakim sınıflar içinde büyük telaşa yol açtı. Şimdi onların korkusu, İzmir'de yapılan «Uyarı Direnişleri»nin yeni bir örnek olması ve yurt düzeyine yayılmasıdır.

«Uyarı Direnişleri», tamamen haklı taleplere dayanmaktadır ve işçi sınıfımızla birlikte bütün halkın yararına. Faşist iktidar ve patronlar, istedikleri kadar bu grevin «kanunsuz» olduğu yaygarasını koparsınlar, işçi sınıfımız haklarını kendi gücüne dayanarak savunmuştur. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da işçi sınıfımız her hakkını mücadele ile kazanacak ve koruyacaktır.

DİSK YÜRÜTME KURULU ÜYESİ NEBİOĞLU'NUN DEMECİ

Türkiye Gıda İş Sendikası Genel Başkanı ve DİSK Yürütme Kurulu Üyesi Kemal Nebioğlu, 16 Haziran 1975 Pazartesi günü Türk — İş'in İzmir'de düzenlediği genel grevle ilgili olarak görüşlerini şöyle açıkladı:

«Bugün İzmir'de TÜRK — İş tarafından uygulanmakta olan sınırlı bölgesel genel grevin ANAYASA dışı olduğunu söylemek gülmeye değerdir. Demokrasi yeniden icad edilecek bir yöntem şekli değildir. Demokratik kurumlardan birisidir genel grev. TÜRK — İş bu demokratik davranış içindedir. Ve bu davranışa karşı çıkmaz. Karşı çıkamaz olabilir, onlar bu çağ içinde sadece gülmeye olurlar. TÜRK — İş'in bu grevle amaçladığı hususlar Batı halklarının çoktan kazandıkları haklardır. Türkiye mi hâlâ bu haklar için mücadele etmek gerekiyorsa bunda hepimizin kabahati vardır.

İzmir ilindeki bu davranış belki çağ dışı görüşlerle cezalandırılmak istenebilir. Çağdaş olabilmek emekçi sınıflara ve işçi sınıfına hizmet etmek yönüyle yolunda kâhirlere olsa da onları göğüsleyecek yöneticiler olduğu süre insanlık daha uygar basamaklara ulaşacaktır.

Bugün 15 — 16 Haziran olaylarının 5. yıldönümünde TÜRK — İş ve onun kararları ile demokratik hak ve özgürlükler için direnenleri...

SENDİKALAR ARASI REKABETÇİLİĞE SON! YAŞASIN İŞÇİ SINIFIMIZIN EYLEM BİRLİĞİ!

DİSK, İzmir'deki direniş karışında rekabetçi bir tutuma kapıldı. DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, bu direnişin «işçiyi uyutmak» için yapıldığını söyledi. Kemal Türkler, «eğer Türk — İş iktidarını istifa etmesi için yurt çapında genel grev düşünse idi, yanlarında yer alırdık» dedi.

İzmir direnişini, görmek gerekir ki, Türk — İş'ten önce işçi sınıfımızın bir eylemidir. Bu mücadeleye şiddetle karşı çıkanlar, faşist iktidar ve patronlar olmuştur. Mücadelenin talepleri haklıdır. Onbinlerce işçi harekete geçmiştir. Böyle bir direniş, sendikalar arası rekabet düşüncesiyle karşıya almak, DİSK'i Türk — İş'ten daha geri noktalara götürür. DİSK'in yurt çapında genel grev istemesi olumlu bir şey. Fakat İzmir çapında bir grevi dahi desteklemeye yana çıkmak, bu isteğin ne dereceye kadar samimi olduğu konusunda şüphe uyandırıyor. Bir eylem, daha ileri ve daha kapsamlı bir eylemi savunarak karşı çıkmak daima pasifizmin kılıfı olmuştur.

DİSK ve Türk — İş, işçi sınıfının demokratik ve iktisadi taleplerini savunan eylemlerde birbirlerini desteklemeli ve işbirliği yapmalıdırlar. Diğer taraftan bu iki büyük sendika konfederasyonu, Milliyetçi Cephe iktidarına karşı ortak eylemler düzenlemeli ve «Uyarı Direnişleri»ni bütün yurda yaymalıdırlar. İşçi sınıfımızın menfaatleri böyle bir tutumu gerektirmektedir.

KİM YAPARSA YAPSI! DOĞRU BİR EYLEMİ KARARLI OLARAK DESTEKLEMELİYİZ

İzmir'deki bazı ilerici ve devrimci kuruluşların «Uyarı Direnişleri» konusunda yayınladıkları bildiri bulanık ve kararsız bir tutumu yansıtmaktadır. Aralarında İzmir Devrimci Gençlik Birliği'nin de bulunduğu bu örgütler, direniş desteklediklerini belirtmekle beraber, bildirilerinde esas olarak Türk — İş'in sarı bir sendika örgütü olduğunu anlatmaya önem veriyorlar. Oysa o gün için önemli olan grevin en güçlü ve açık bir şekilde desteklenmesi, direnişin hakim sınıflara karşı her alanda savunulması ve en geniş bir şekilde uygulanmasıdır. Türk — İş'in sarı bir sendika olduğunu bugünlerde hatırlatanlar, en çok büyük patronlardır. İzmir Sanayi Odası Başkanı Şişli Erhan, Halil Tunç'un vilda varım milyon geliri olduğunu ve işçiden koptuğunu söylemektedir. Çünkü patronlar için o andaki mesele, İzmir direnişini

engellemek ve bu tür direnişlerin bütün yurda yayılmasını önlemektir. İçte ve dışta büyük güçlükler içinde olan ve tecrüde giden faşist Milliyetçi Cephe iktidarının meselesi de budur. Devrimciler için ise, o andaki mesele, işçi sınıfının yararına olan böyle bir direnişin açık ve kararlı bir şekilde desteklenmesi idi. «Türk — İş'in sarı bir sendika olduğunu ısrarla belirtmezsek, sonra devrimciliğimizin şüphe edilir» korkusu, İzmir'deki devrimcilerin böyle açık ve kararlı bir tavır almalarını engellemiştir. İşçiler, onların yazdığı bildiriye göre tavır alacak olsalar, greve katılmaktansa, bu sarı sendikanın eylemine se y i r c i kalarak kenarda duracaklardır. Bazen «devrimci» sözler söylemek, somut şartlara göre tesbit edilmiş doğru devrimci tutumla bağdasmamak, dolayısıyla «devrimcilik» lafta kalmaktadır. Devrimciler, işçi sınıfının yararına olan her eylemi, kim yaparsa yapсын, kararlı olarak desteklerler. Unutmamak gerekir ki, böyle eylemler, yapan örgütlerden çok, işçi sınıfının ve halkın mücadelesine hizmet eder.

EKONOMİK MÜCADELE İÇİNE HAPSOLMAYALIM

Grevler devrimci bir okuldur. İşçi sınıfımız ve emekçi halk, kendi gücünü grevler ve çeşitli mücadeleler içinde öğrenir. Her mücadele, işçi sınıfı ve emekçi halkın düşmanlarını ve dostlarını bir kere daha keskin olarak birbirinden ayırır. Emekçiler, hakim sınıfların devletinin gerçek niteliğini mücadelelerde kazandıkları tecrübelerle kavrar ve tek kurtuluş yolunun devrim olduğunu öğrenirler. Devrimciler, grevlerin ve işçi direnişlerinin ekonomik mücadeleye ile sınırlı kalmaması için, basından itibaren kararlı bir mücadele vermelidirler. İşçilerin, ilkönce ekonomik, daha sonra devrimci siyasi bilinç kazanacaklarını düşünmek, tamamen revizyonist bir anlayıştır. Böyle bir politika, işçi sınıfının ebediyen patronların kölesi olarak kalmasına hizmet eder. Çünkü işçi sınıfı için gerçek kurtuluş, bütün emekçi halkın mücadelesine önderlik ederek iktidarı ele geçirmektir. Proletaryanın öncülleri, işçi sınıfımızı bu devrimci yolda aydınlatma ve örgütlenme görevlerini esas almamışlardır. Ekonomik mücadele sınırları içinde hapsolmemek, işçi sınıfının mücadelesini devrimci siyasi hedeflere yönelmek, işçi sınıfımıza devrimci siyasi bilinç kazandırmak ve örgütlenmek, profeteryanın öncüllerinin esas görevidir.

PROLETER DEVRİMCİ SİYASİ MÜCADELEYİ ESAS ALALIM

Bilindiği gibi her siyasi mücadele...

15 - 16 HAZİRAN AFİŞİ ÜZERİNE BİR ELEŞTİRİ

15 - 16 Haziran dolayısıyla İstanbul'da ondan fazla devrimci ve ilerici örgüt ortak bir afiş astılar. Afişte şu slogan yer alıyor: «İşçilerin örgütü mücadelesi halkların kurtuluşuna önder olacaktır.» Bu kadar örgütün ortak afiş çıkarmaları son derece sevindiricidir. Bu tutum, halkımızın birlik isteğine uygundur. Ancak afiş ve slogan üzerine bazı eleştirilerim var. Bunları bildirmek istiyorum.

Ashında bu slogan 15 - 16 Haziran'ı anmıyor 15 - 16 Haziran'ın devrimci ruhunu dile getirmiyor. İşçi mücadelesinden çıkarılması gereken devrimci dersleri örtbas ediyor. 15 - 16 Haziran'la tartışmaya giriyor.

Slogan tamamen yanlış bir ideolojiden kaynaklanmaktadır. Bu ideolojinin sahibi TSİP revizyonistleridir. Afişin asıldığı günlerde çıkarıldıkları «Gerçek» adlı gazetelerinde onlar da şu sloganı atmışlardır: «Sömürü düzenini halkın örgütü gücü yıkacaktır.» Esasen TSİP revizyonistleri afişteki sloganın altına memnuniyetle imzalarını basarlar. Çünkü slogan, onu imzalayanların değil gerçekte TSİP revizyonistleriindir.

TSİP revizyonistleri, örgütlenmeyi, mücadeleyi reddetmek için dillerine dolamaktadırlar. TSİP revizyonistlerine kahrına belirli bir seviyede örgütlenmeden mücadele edilemez. Tabii bu seviyeyi de kendileri tayin edeceklerdir. Onlar ebediyen mücadele etmemeye kararlıdır. Revizyonistler örgütlenmeden mücadele olursa bunun «provokasyon» olacağını öne sürüyorlar. Onlara göre böyle bir mücadele «kitle anarşisidir». Onlar TSİP için hakim sınıflardan icazet isterken, kendi örgütlerinin bu «anarşi»yi düzene sokacağını bildirmişlerdir. Onlar mücadeleyi sürdürmek ve düzene uydurmak için örgütlenmek tedirler.

Devrimci mücadele revizyonistlerin örgütlerini dağıtmakta ve etkilerini sifirta indirmektedir. 15 - 16 Haziran sadece hakim sınıfların düzenini değil, revizyonistlerin düzenini de sarstığı, maskelerini indirmişti. Şimdi faşizmin verdiği koltuk değnederiyle bellerini doğrulturmuşlardır. 15 - 16 Haziran'ı kalamaya girişmelerinin sebebi budur.

Örgütlenme ile mücadele birbirini tamamlar. Örgüt devrimci mücadelenin aracıdır. Proletarya ve halk kitleleri ancak mücadele için de örgütlenebilir. Öte yandan örgütlenme her zaman mücadelenin gerisinde kalır. Mücadelenin ilerletmesi zorunlu olarak örgütlerin düzenini bozar.

Örgütlenmenin bozulacağını öne sürerek mücadelenin karşısına çıkmak pasifizmdir.

Maceracılar ise örgütlenmenin mücadeleden geri kalmasını öne sürerek partiyi bir köstek, bir bürokrasi olarak görmektedirler. Onlar, örgütsüz mücadeleyi savunmaktadır. Devrimci örgüt mücadeleye için de kendini yeniler. Mücadelenin ihtiyaçlarına ve yeni aşamalarına uygun olarak gelişir. Ancak mücadeleyle birlikte gelişen ve ilerleyen böyle bir örgüt devrimci önderlik edebilir. Örgütsüz mücadele ise ve ilgiye uğramaya mahkumdur.

Üzerinde durmak istediğim ikinci nokta şudur: Örgütlenme sadece bugünün özel meselesi değildir. (Devamı 11. Sayfada)